

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

KISS JUDIT ÁGNES
**BABARÓKA
KARÁCSONYA**

Pozsonyi Pagony

KISS JUDIT ÁGNES
BABARÓKA
KARÁCSONYA

EGRI MÓNKA
RAJZAIVAL

olvasópéldány © Pozsonyi Pogony

ADVENT

Babaróka rajongott az ünnepekért. Meg az ajándékokért. Az ünnepekben azt szerette legjobban, hogy mindnyájan együtt vannak. Meg persze azt, hogy senki nem rohan sehova, játszanak, beszélgetnek és finomakat esznek.

Az összes ünnep közül a kedvence a karácsony volt. Leginkább azért, mert az volt a leghosszabb.

December elsején kezdődött, és majdnem egy teljes hónapig tartott. Az ajándékozásig nyúló időszakot adventnek hívták. Mamaróka még évekkkel ezelőtt adventi naptárt készített: kis kockákat kartonból, huszonnégy darabot. Minden évben az volt az adventi naptár, mert Mamaróka azt mondta, annyit dolgozott velük, hogy soha többé nem csinál ilyet. Mindegyiken egy szám volt egytől huszonnégyig. Babaróka ezeken a kockákon tanulta meg a számokat. És a betűket is lehetett gyakorolni, mert Mamaróka úgy is ráírta a kockákra. És rajzolt is rájuk: fenyőgallyat, hópelyhet, szalaggal átkötött

ISBN 978-963-587-100-1

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Judit Ágnes, 2021
Illusztráció © Egri Mónika, 2021
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021
(1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a)

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

ajándékcsomagot, karácsonyfadíszet, hogy a kockák mind a hat oldalán lehessen mit nézni.

Babaróka nagyon szeretett játszani velük. Most nem is érdekelték a színes építőkockák, egyáltalán nem bánta, hogy Apróka garázdálkodik köztük. Ő tornyot épített a kis kartonkockákból, vagy lépcsőt. Kirakta őket egy sorba, két sorba, három sorba, négy sorba. Öt sorba is próbálta, de úgy az egyik sor nem lett teljes. Aztán hat sorba megint sikerült, hétbe nem, nyolcra igen.

Amikor ezt elmesélte a szüleinek, apa azt mondta, ez már matematika, és ha Babarókának ez már most ennyire jól megy, nem is lesz mit tanulnia az iskolában. Babaróka pedig megkönnyebbült, mert egy kicsit mindig izgult, ha az iskola szóba jött.

De azért a kockákban az volt a legjobb, ami bennük rejtlett. Mert mindegyikben volt valami meglepetés. Mindennap ki lehetett nyitni egyet szépen, sorban, az elsőtől a huszonnegyedikig. Babaróka első dolga ébredéskor az volt, hogy megnézte, mit rejt az aznapi kocka. Mielőtt kinyitotta őket, mindegyiket megrázta. Amelyik hangosan zörgött, abban

8 valami apró tárgy rejtőzött: egy szelet csoki, egy szem dió, pici játékfigura. De amelyik csak halkán zizegett, az volt az igazi: abban egy-egy összehajtott papírcetli bújt meg. A külső oldalán az állt: ÉLMÉNYAJÁNDÉK. Belül pedig egy ígélet. Hogy mit fognak csinálni együtt. Babaróka ezeket szerette a legjobban. Ha csak egy szem mogyoró lapult a kockában, néha csalódott volt, de igyekezett nem mutatni, nem akarta, hogy Mamaróka szomorú legyen. Ha viszont élményajándékot talált, a torkában kezdett dobogni a szíve az izgalomtól. Először megpróbálta kisilabizálni a betűket, aztán ha nem sikerült, segítséget kért a szüleitől.

Az egyik cetlin ez állt: karácsonyi fények – ma vagy holnap. Ez azt jelentette, hogy sötétedés után kimennek sétálni a környékre, megnézik a házakra vagy a kerti fákra kiakasztott színes fényfüzéreket. A ma vagy holnap pedig Mamaróka óvatosságát. Mert előfordult, hogy Babaróka sírva toporgott az ajtóban ónos esőben, szélviharban is, hogy az adventi naptár mára sétát ígért!

A másik cetlire az volt írva: mézeskalácssütés. És aznap együtt sütöttek, Babaróka gyúrta és nyújtotta a tésztát, aztán

kiszaggatott belőle szívecskét, csillagot, holdacskát, csengőt. Mamaróka pedig tojáshabból mintákat rajzolt rá. Babaróka is megpróbálta, de nagyon nehéz volt, elmázolta a habot, úgy-hogy feladta, és maradt a süteményszaggatásnál. Apróka is kapott egy darab tésztát, egész délután azt gyúrta-lapogatta és rágicsálta. Estére pedig az egész házat betöltötte a süllő mézeskalács illata.

9

Egy másik napon esti táncmulatságot tartottak, egy harmadikon társasjátékoztak, egyszer pedig – amikor apa elment valahová – közösen készítettek ajándékot neki, hogy észre ne vegye. Aztán betették az ajándékos fiókba, ahova mindannyian tudták, hogy ha belenéznek, elrontják a meglepetésüket.

Volt pizsamaparti, amikor egész nap nem öltöztek fel, és ebédre is melegszendvicset ettek csak, rendeztek esti párnacsatát és mesedélutánt. Készítettek karácsonyfadísz papírból és pattogatott kukoricából. Csináltak gyurmát sóból, lisztből és vízből, csak nagyon kellett vigyázni, nehogy Apróka meg-egye, és abból formáltak szobrokat, aztán vízfestékekkel ki is színezték.

Az ötletek legtöbbször Mamaróka fejéből pattantak ki, és általában ő is valósította meg, de ha épp nem dolgozott, apa is szívesen beszállt az élményajándékokba. Egyszer fagyos piknikeztek Babaróka kerti házikójában. Nyakig beöltöztek, kivittek egy halom takarót, apa még egy hőszűrőt is, az egész kerten átkúszott az elektromos vezeték vékony kígyója, hogy a kis fűtőtest áramot kapjon. Mamaróka kihozta egy

tálcán a meleg, habos kakaót és a vajjas kalácsot, és addig ültek ott, míg végül tényleg nagyon el nem kezdtek fájni.

Tartottak gyertyafényes vacsorát, ahol azok a gyertyák világítottak, amiket előző nap méhviasz lapokból csavartak együtt. Fokhagymást pirítóst ettek, hársfateát ittak, és Babaróka, aki meg volt győződve róla, hogy ki nem állhatja a fokhagymát, most alaposan bedörzsölte a kenyerét egy gerezddel, és boldogan falatozott a szüleivel együtt. Talán a gyertyafény miatt.

A SATNYA FENYŐ

14 Babaróka többször hallotta, hogy másutt az angyalok hozzák a karácsonyfát, ők is díszítik fel, de náluk ez másképp volt. Mamaróka fenyőgallyakat rakott egy nagy vázába, mert nem akarta, hogy kivágott fa legyen a lakásban, és együtt díszítették fel délután. Mamaróka azt mondta, ő szereti csinálni, ezért megbeszélte az angyalokkal, hogy bízzák rá. Babaróka egyetértett. Ő is nagyon élvezte a karácsonyfa-díszítést. Élete egyik első emléke az volt, hogy ül az asztalon, és egyre-másra pakolja fel a csillogó gömböket és girlandokat a szúrós ágakra.

Idén először azonban Mamaróka bejelentette, hogy igazi fát akar.

– Amit kivágtak? – csodálkozott apa.

– Dehogy, gyökereset! – válaszolt Mamaróka. – Végre elég nagy a kertünk, hogy tavasszal kiültessem.

– Tudod, mekkora irdatlan nagyra fog nőni? – kérdezte apa szigorúan.

– Tudom hát, azért akarom – vágta rá Mamaróka. – Arra az árnyékosabb részre a kert végében pont jó lesz, és a lábához ültetem a hortenziákat. Karácsonykor pedig minden évben feldíszítjük.

– Amíg felérjük az ágait – morogta apa, de beleegyezett.

Így hát az ajándékozos napon mindnyájan felkerekedtek, hogy fenyőfát vegyenek. Azaz felkerekedtek volna. Apróka már apa hátára volt kötve, amikor Mamaróka szimatolni kezdett az előszobában:

– Mi ez a bűdös?

15

A bűdös Apróka volt. Történt vele egy kis baleset. Nem is annyira kicsi, mert nem volt elég átpelenkázni, tetőtől talpig át is kellett öltöztetni, és meg is kellett fürdetni.

– Jaj, istenem, nem fogunk odaérni a fenyővásárba! – sópánkodott Mamaróka, amíg apa tisztába tette Aprókát.

– Most mi lesz? – kérdezte rémülten Babaróka. – Apróka miatt nem lesz karácsonyfánk? – És dühösen nézett a testvérére. Apróka megint elrontott valamit!

– Amikor kicsi voltál, te is rendszeresen induláskor kakiltál – vette védelmébe Mamaróka a kistestvért.

– Sietünk – nyugtatta meg apa.

Tényleg siettek a kimosdatott, átöltöztetett Aprókával együtt, aki kacarászva lóbálta a lábát a hordozókendőben, ahogy apa futott alatta.

Épp odaértek zárás előtt a fenyőtelepre, amit egy hód és egy borz vezetett.

– Hódolatom! – köszönt széles vigyorral a hód. Babaróka szája tátva maradt, még soha nem látott ekkora lapátfogakat.

– Borzasztóan örülünk! – hajolt meg udvariasan a borz.

- Jaj, nem késtünk el? – örvendezett Mamaróka.
- Épp idejében érkeztek – mosolygott a hód.
- Az utolsó pillanatban zárás előtt – tette hozzá a borz, és nem mosolygott.

Elindultak a fák felé. Egész erdő volt, szabályos sorokba ültetve. Babaróka még sose látott együtt ennyi fenyőt.

– Ha valamelyik tetszik, csak szóljanak, és kirágom! – szólt meg mögöttük készségesen a hód. – Ha hoztak karácsonyfatalpat, szívesen bele is rágom.

– Gyökeres fát szeretnénk – jegyezte meg óvatosan Mamaróka.

– Ajjaj! – kocogtatta meg a fogát elgondolkozva a hód. – Abból már nem nagyon van. Mostanában azokat viszik. A nagyobbakat már csak kirágni lehet, túl nagyok a gyökereik. A kicsik erre vannak – mutatott egy rejtett ösvény felé.

A *nem nagyon van* valójában annyit jelentett: egyáltalán nincs. Egyetlen satnya fácska árválkodott az ösvény végén a felásott földben. Ferde volt, az ágai az egyik oldalán girbegurbák, a másikon rövidek.

– Jaj, szegény, de kis satnya! – sóhajtott apa. – Biztos elnyomta egy másik, nem tudott rendesen fejlődni.

– Lehet, hogy idén is gallyakból lesz a karácsonyfánk – húzta el a száját Mamaróka.

De Babaróka hirtelen megsajnálta a satnya fácskát.

– Vigyük haza! – könyörgött. – Majd nálunk megnő rendesen.

– Ezt karácsonyfának? Hiszen olyan kis csúnya! – csodálkozott Mamaróka.

– De nem tehet róla! – védte hevesen Babaróka a kis fát. – Valaki elnyomta. Nálunk senki se bántaná. És te majd adsz neki tápoldatot – tette hozzá, mert rémlett neki, hogy Mamaróka szokott ilyesmit csinálni.

Mamaróka elnevette magát.

– Ezt elvisszük – szólta oda a hódnak a satnya fácska felé intve.

– Kirágjam? – ajánlotta a hódnak.

– Nem, nem, gyökeresen szeretnénk – rázta a fejét apa.

– Egy pillanat, szólok a kollégának!

Nemsokára megjelent a borz. Látszott rajta, hogy legszívesebben már hazamenne, kissé sértődötten eresztette neki a karmait, de egykettőre kiásta a kis fenyőt. Beültette egy cserépbe, fizettek érte, és elindultak haza. Mamaróka átvette Aprókat, és apa cipelte a fenyőt, akit Babaróka hazáig becézgetett és simogatott.

KARÁCSONY

23

Mamaróka szerette, ha rend van otthon. Legalább a nagy ünnepekkor. Karácsony napján is lótot-futott, sütött-főzött, és időnként az órájára nézett:

– Jaj, nem leszek kész. Jön a karácsony, és szalad a ház!

– Hagyd már abba! – intette apa, aki Aprókával játszott éppen a nagyszoba szőnyegén. – A karácsony nem valami ellenőr vagy főnök, hogy meg kelljen neki felelni! Kiglancolod a lakást, aztán fáradt meg ideges vagy, mire elkezdünk ünnepelni. Nekem inkább kell jókedvű feleség, mint tiszta udvar, rendes ház.

– Igaz – bólogatott Mamaróka fáradtan. – De azért a vacsorát be akarom fejezni. Mégse ehetünk zsíros kenyeret az ünnepen!

Aztán Babarókára mosolygott:

– Milyen jó, hogy a karácsonyfa-díszítéssel már nem kell foglalkoznom!

Babaróka visszamosolygott, aztán tovább foglalatoskodott a kicsi fával. Eleinte Apróka is segített, és Babaróka megengedte neki, hogy a legcsillogóbb gömböket egyedül akassza

a fára, adogassa a többi, de aztán nem bánta, hogy Apróka beleunt a díszítésbe, és inkább apával gurigatták egymásnak a világító labdát. Titokban egy kicsit át is rendezte a díszeket, mert Apróka nem értett még igazán az elhelyezésükhöz.

Mamaróka odaadta az elszakadt nyakláncait, fél pár fülbevalóit is, és a kicsi fenyő girbegurba ágain nemsokára valódi ezüst is csillogott. Babaróka utoljára az aranycsillagot tette fel, és épp bejelentette volna, hogy kész, amikor Mamaróka megszólalt:

– Remélem, éhesek vagytok! Elkészült az estebéd! – Vacsorának ugyanis korai volt, ebédnek pedig késői. Cserébe igazán finom.

Miután elmosogattak, mindenki betette az ajándékát a fenyőfa alá. Olyan kicsi volt szegény, hogy a legtöbb inkább mellé fért, nem alá, de ez senkit nem zavart. Meggyújtották a gyertyákat, apa ölebe vette Aprókát, Mamaróka pedig a gitárját, és énekelni kezdték a karácsonyi dalokat egyiket a másik után. Apróka még nem énekelt, de nagyon élvezte, hogy táncolnak a gyertyalángok. Apa azért nagyon vigyázott rá, nehogy megpróbálja elkapni őket.

Mikor kisebb volt, Babaróka egy idő után elvesztette a türelmét, és már nem akart énekelni, hanem ki akarta bontani az ajándékait, de most már nagyon élvezte, hogy ő is sok dalt ismer, és az összeset végig is akarta énekelni.

Végül már nem jutott eszükbe több dal, Mamaróka letette a gitárt, és elmesélte a karácsonyi történetet. Aztán felkapcsolta a villanyt, és összecsapta a kezét:

– Ajándékozás! Kisrókám, legyél te az angyal!

Ez azt jelentette, hogy Babaróka adta mindenkinek a kezébe az ajándéksomagját, és együtt nézték meg, hogy együtt örülhessenek neki.

Babaróka mesekönyvet kapott, olyat, ami csupa nagybetűvel volt írva, mert azt már ő is el tudja olvasni. Meg egy csomó színes üveggolyót. Alig várta, hogy játszhasson velük. Apróka is kapott ajándékot, de legjobban a színes csomagolópapírnak és szatyroknak örült. Babarókának eszébe jutott, hogy kicsi korában ő is legjobban a csomagolópapírokkal való játékot élvezte, és a sajátját is odanyújtotta a kistestvéreinek:

– Tessék, Apróka, nézd csak, milyen szépen csillog!

Másnap sokáig aludtak, reggeli után Mamaróka megint sürgölődni kezdett:

- Kisrókám, pakold el az ajándékaidat! Vendégek jönnek!
- Jaj, ne! – fakadt ki Babaróka.

Karácsonykor gyakran jöttek vendégek. Rokonoknak vagy barátoknak kellett őket hívni, de leginkább idegenek voltak, akikkel ritkán találkozott, és unta a jelenlétüket. Otthon még csak-csak el tudott sompolyogni, és csendben játszott, amíg a szülei beszélgettek a vendégekkel, de ha ők voltak hivatalosak valahová, akkor udvariasan és jól nevelten végig kellett unatkozni az egészet. És még az ennivaló se volt mindig finom. Kik lehetnek ezek a vendégek? Még jó, hogy nem nekik kell elmenniük hazulról, és legalább Mamaróka főztjét eheti.

– Kik jönnek? – kérdezte, bár fel volt készülve rá, hogy ismeretlen neveket hall.

– Majd meglátod – mosolygott rá Mamaróka sejtelmesen.

Babarókának ettől nem lett nagyobb kedve segíteni. Csak úgy tessék-lássék rakosgatta ide-oda a játékait, aztán leült

gyurmázni, és még azt is megengedte, hogy Apróka belemancsikáljon a puha gyurmagombócokba.

– Látod, Apróka, ezek a szilvás gombócok – magyarázta a testvérének –, de csak játékból szabad őket megenni. Tessék, szedek neked...

Ebben a pillanatban szólalt meg a csengő.

– Anya, megjöttek a vendégek! – kiabált Babaróka.

– Nyiss ajtót, Kisrókám, tele van a kezem! – kiáltott vissza anya.

– Apa, nyisd ki az ajtót! – próbálkozott újra Babaróka.

– Még a fürdőszobában vagyok – válaszolt apa.

Babaróka nagyot sóhajtott. Ki kell nyitnia az ajtót a vendégeknek, köszönni, mikor még a nevüket se tudja... A csengő újra megcsörrent. Babaróka engedelmesen elindult a bejárati ajtó felé. Kinyitotta, és tátva maradt a szája. Az ajtóban Kis-cica állt az anyukájával, Nagycicával.

– Meglepetés! – kiáltotta Nagycica.

Babaróka meg se tudott szólalni. Olyan rég látta a legjobb barátját, hogy már arra sem emlékezett, milyen az, amikor

hiányzik neki. Nem tudta, mit mondjon. De Mamaróka akkor már ott állt a háta mögött:

– Beengeded őket?

Babaróka hátralépett az ajtóból, hogy utat adjon a vendégeknek, ahogy illik, Nagycica pedig maga előtt tolt a Kiscicát az előszobába. Kiscica a kezében színes szalaggal átkötött dobozt tartott. Egy pillanatig nem tudta, mit csináljon vele, aztán letette a földre, és átölelte Babarókát. Az orra hideg volt, és jó Kiscica-illat áradt belőle. Milyen rég érezte már ezt Babaróka! Most megint olyan természetes volt, hogy a barátja itt van, mintha sosem vált volna tőle el. Kiscica elengedte, lehajolt a csomagért, és Babaróka kezébe nyomta. Közben ajól ismert, kedves, nyávogó cicahangján még hozzátette:

– BOLDOG
KARÁCSONYT!

TARTALOM

Advent

5

A satnya fenyő

14

Karácsony

23

olvasópéldány ©

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony